

RADHOŠŤ

film, ve kterém je všechno trochu nakřivo

Jiří Konečný
Česká televize
Tvůrčí skupina PAVLA BOROVARNA
FAMU
Tomáš Doruška

uvádí
nový český hraný film

RADHOŠŤ

Romance o slivovici a kamení

Námět: Tomáš Doruška
Scénář: Marek Epstein
Zvuk: Tomáš Zúbek
Střih: Šárka Sklenářová
Kamera: Tomáš Nováček
Producent: Jiří Konečný
Režie: Tomáš Doruška

Hrají:

Luboš Oravec, Petr Fiala, Dominika Chmelařová, Vráťa Hauser, Milan Kolmačka,
Josef Mikulénka, Karel Ščuka, Veronika Mičolová, Lucie Pastorková

Muzikanti:

Tomáš Kacler, Radomír Golas, Martin Trančík, Pavel Sumec,
Marek Leščinský, Daniel Pšenica, Pavel Mik

Premiéry:

Rožnov pod Radhoštěm: pátek 26.října v 19.00 hod. v kině Panorama
Praha: úterý 30.října ve 20.30 hod. v kině Aero

-
- * První původní český film rozkrývající valašské mýty
 - * Frontmen Mňágy a Žďorop Petr Fiala v roli otce, kterého jeho děti přesvědčí, že má cenu hledat "neexistující" poklad.
 - * Film, jehož natáčení v rožnovských lesích si vyžádalo téměř dva roky.
-

Tatínek se svými dvěma dětmi odjíždí na návštěvu otce své ženy do jeho chalupy v lesích Radhoště, aby, jak říká, mu pomohl vybírat kameny z pole. Děda postupně všechny svými "povídáčkami" zatlačí mezi pohádkové hrdiny, kteří v lese žijí. Ať už je to čert, který nosí na horu kamení, aby pak mohl pánaboha odprosit, usilovný hledač pokladu, který nemůže promluvit, aby jej neztratil. Nebo dědek Mikulénka, pro kterého si smrt nemůže přijít, protože ještě nenašel tu pravou slivovici. Nakonec všichni najdou to své: děti pohádku, děda vnoučata a zetě, abstinující otec chuť pravé valašské živé vody. Mnohé poznal i samotný režisér, který svými otázkami vstupuje do děje, aby se dozvěděl například jak se do slivovice dává srdce. Film je zároveň pozoruhodným kameramanským počinem. Použité filtry, úhel i kompozice záběrů spoludotvářejí motto filmu, že "co není křivé, to není Valašské."

STRUČNÝ VÝTAH DĚJE

Příběh, který vyprávíme, leží na samém rozvodí reality, pohádky a mýtu. Kdo z lidí zná, kde tato hranice přesně leží...

V prologu před 70 lety vidíme, jak sáně tažené dvěma koňmi vezou skupinu muzikantů a kmotru s malým kojencem. Veselá jízda z hudbou a zpěvem. Sáně nadskočí na hrbolu a dítě vypadne do závěje. Zděšení! Když se jim ale chlapce podaří nalézt, je zcela v pořádku...

V chudé valašské vesnici pod památnou horou Radhošť, žije starý Kolmačka (děděk). Je to muž, který jakoby sám srostl s krajem stal se jeho součástí. Jeho svět je světem valašských mýtů a pohádek.

Je časné jaro. Za Kolmačkou přijíždí vnoučata a zeť, aby mu pomohli sebrat kámen z pole. Otec se nemá se starým příliš rád. Také ve sbírání kamene nenalézá smysl, protože Kolmačka již řadu let nezasel. Z indicií víme, že otec měl za ženu Kolmačkovu dceru a že došlo k tragédii, při které žena zemřela. Ovšem tato pravda je uvězněna v otcově hlavě, spolu s neznámou vinou... vinou, se kterou se otcova racionalita nedokáže vypořádat.

Začne pršet a nedá se sbírat. Déšť je všudypřítomný. Ve staré kůlně Kolmačka vypráví dětem příběh strýce Mikulenky, za kterým přišla Smrt. Přenášíme se do pohádky. Smrt nemá na Mikulenkou nárok, odnést si ho může až ve chvíli, kdy nalezne Strom, ze kterého ta nejjiškrnější slivovice vytéká... Strom, který Mikulenkou celý život hledá.

Děti jsou vyprávěním uneseny. Otec se nudí. Kolmačka se pokusí rozptýlit jeho náladu návštěvou sklípku, ale otec sklenku odmítne... tchán dobře ví, proč nepije. Kolmačka nerozumí... smrt je přeci součástí života i hor.

Kdesi v Radhošti je zakopaný zbojnický poklad. Kdo ho chce vykopat, nesmí slova vyslovit! A když vysloví, musí s divoženkami o život tancovat! Kolmačka vypráví dětem před spaním. Děti jsou znovu vtaženy do světa Kolmačkovy imaginace. Otec zatím v sednici pere špinavé dětské prádlo.

Děti spí. Otec s Kolmačkou si nemají o čem povídat. Je ticho. Za okny prší. Kolmačka na kamnech destiluje slivovici... otec, aby zaplašil trapnost večera, zeptá se na sošku čerta s putnou na zádech, stojící na televizi... Kolmačka vysvětluje, že čert kameny na Radhošť nosí... na špici mohyly staví, aby hora až do nebe vyrostla a on mohl k Pánubohu vylézt a o odpuštění prosit. Ale ani kámen nesmí z mohyly spadnout... jinak musí stavět nanovo.

Ne! Otec se nedá vtáhnout do tchánových představ... jde spát. Kolmačka vymývá lahve na čerstvou slivovici, zpívá. Otec nemůže usnout, píseň se mu zabodává do mozku; jak moc ten kraj nenávidí... kolem stavení projde postava s putnou na zádech.

Nastane ráno. Den, který přichází, je dnem hledání. Mikulenkou, se Smrtí za zády, vyráží hledat svůj Strom. Otec, který časně vstane a nemůže Kolmačku nikde najít... objeví v kůlně putnu. Proti své zatvrzelé racionalitě si ji na kraji pole naplní kameny a odchází hledat odpuštění na horu... děti jdou do lesa hledat poklad. Kolmačka, strůjce a organizátor hledání, sám vyráží do lesa za svojí prací – obtahuje turistické značky.

Další vyprávění je složité a spleť. Všichni hrdinové se stávají součástí Hory. Střetávají se s postavami Kolmačkových vyprávění, míjejí se a směřují ke svému cíli. Otec dorazí na kopec, kde se potká s čertem... děti naleznou člověka, který objevil poklad a donutí ho promluvit, aby poklad zpráchnivěl. Mikulenkou se Smrtí za zády hledá svůj Strom. Všechny postavy se v určitém okamžiku pohybují po Kolmačkových turistických značkách... vtaženi do jeho světa.

Mikulenkou po dlouhém hledání konečně nalezne. Celý les je v očekávání, zda je to konečně ten pravý STROM. Nejvíce napjatý je Kolmačka. Z detailů a jiných indicií je snadné vypožorovat, že pohádka o Mikulenkovi je Kolmačkova vlastní. Je to on, kdo celý život cosi hledá... on, který dokáže poradit jiným, ale sám je smýkán osudem.

vypozorovat, že pohádka o Mikulenkovi je Kolmačkova vlastní. Je to on, kdo celý život cosi hledá... on, který dokáže poradit jiným, ale sám je smýkán osudem.

Nic. Strom nevydá své tajemství. Les se zlobí! Kamen na čertově mohyle spadne. Čert se rozzuří a ze vzteku, když vidí, že otec staví dál, se s ním pustí do křížku. Uhodí jej... otec se probudí. Usnul na kopci i se svojí putnou kamení... tedy jen sen. Příběhnou k němu děti a vypráví o pokladu...otec už se tak viditelně nebrání jejich nadšení...přejede si po tváři a na dlani mu zůstane troška krve po čertovské ráně. Co to znamená?

Kolmačka je zlomený, tolik věřil. Mikulenka se zamyslí, vyndá flétnu, kterou dostal darem od divoženek a zasune ji do otvoru ve Stromu. Flétna zahraje melodii a...spustí se z ní stříbrný pramének slivovice. Tak přeci! Kolmačka běží, co mu síly stačí. Doběhne ke Stromu, kde není nic než flétna, ze které prýští slivovice. Napije se...posadí se...začne zpívat píseň, která je po celý film stejná.

Otec s dětmi zaslechnou Kolmačkův zpěv. Tiše se kolem nich začne klikatit pramének slivovice...otec se napije a potichu se přidá ke Kolmačkovi. Jaká to změna! Zpívá píseň, která mu včera nedovolila usnout, kterou nenáviděl. I děti se přidají...Kolmačkův hlas je stále slabší, ale o to silnější je hlas zete a vnučat. Kolmačka pomalu přestává zpívat, lehne si a zavře oči.

Otec a děti zpívají...pramének stéká do trávy, už je to potůček, potok, celá řeka. Kolem řeky projede povoz s Kolmačkou vzadu podobný tomu z první scény.

Tento příběh je příběhem o hledání...celý život je o hledání. Jeden hledá malichernost, druhý smysl života a přesto je obtížné rozsoudit, kdo má větší právo nalézt.

Naši hrdinové nalézají. Nalézají proto, že hledají v místech, která si dodnes nesou svůj tajemný nádech mystična a kouzel. Zatímco hrdinové objevují nová zákoutí svých duší, my objevujeme kraj, který do sebe po staletí ukládal fantazii lidí, kteří v něm žili. Proplétáme se realitou a pohádkou a je na nás, abychom si přiznali, co se nám zdá reálné a co je již Kolmačkův kouzelný svět.

Marek Epstein

CHARAKTERY POSTAV

Dědek: Je na první pohled kreatura, postavička. Pije slivovici. Člověk znalý valašských poměrů; svéhlavý, čestný, trochu sukovitý. Jinak taky lidově moudrý, jako děda vlastně sympatický.

Postava šedesátipětiletého dědka má však také naštěstí druhou vrstvu, méně zmiňovanou v tradičních pohádkách. Svým povídačkám sám osobně moc nevěří, a přestože se svým vyprávěním obklopuje čerty, divoženkami; při svých pochůzkách v lese nahlíží do důr v Hoře... On sám je ten poslední, který ve filmu chodí na kopci mimo rámec *pohádky*. Je totiž zvyklý žít obyčejně ve své chaloupce za dědinou, má dnes už docela dost času, o věcech si prostě přemýšlí. Je střízlivý, naučený životem.

Otec: Je 35 let starý realista. Je z města. Sám se od jisté chvíle stará o děti a vzal to tak, jak to je. Zaopatřování potomků mu zabralo tolik času, že už sám přestal být dítětem, i když mu jde vidět na tváři, že by si s radostí postavil sněhuláka. Nepije. Ani slivovici, ani pivo.

Není z Čech. Příběhů o tom, jak Pražák přijel na dědinu a tam zmoudřel, je příliš mnoho. Bydlí prostě někde poblíž dědka a důvodem, proč za ním s dětmi jezdí jen dvakrát do roka, je něco jiného... Nemusí ho. Dále před ním má trochu pocit viny, taky mu tchán svou bytostí trochu připomíná jeho bývalou ženu. Jednoduchým a přímým motivem jeho odstupu je také fakt, že ho dědkovy kecy nudí. Nerozumí tématům, které dědka zajímají. Zpočátku nerozumí...

Dominika: 10 let. Mladá mudrlantka, dědův nástupce. Živé děcko. Vede mladšího bojácného brácha.

Vrát'a: Obyčejný malý kluk (8 let). Nechá se vždycky napálit. Ve své starší sestře nevidí ani tak soupeře, jako vzor. Pohádkový svět dědy mu sedí tak nejlíp. Jana vlastně vymýšlí variace příběhů pro něj.

Mikulenka: Druhé já dědka. Pohádkovější, vyhraněnější, rozkošnější. Je však trochu ve vleku dědkových úsudků, je přiznanou postavou přiznané *pohádky*. Nemá tudíž tak propracovanou psychologii, je spíše zástupným lidským typem. Jeho úlohou je splnit (si) smysl (svého) valašského života - před smrtí udělat tu nejlepší jiskřivou pálenku ze slivek.

Chuděj: Může se zdát, jakoby vypadl ze zlaté éry němého grotesky. Postava téměř nepromluví a všechno se proti ní spikne. Ve filmu však dostane jednu důležitou šanci. Je to protityp. Totiž velice vážný člověk s výrazem bez smyslu pro humor. Tvář s těžce prožitým životem, s viditelně těžkým údělem. Dnes by to byl jakýsi notorický hráč sašky.

Divoženky: Slibky, lulkyně, hůlkalky, divé roby. Dvě lesní společnice. V literatuře jsou popisovány jako statné, až dvouapůlmetrové bytosti, kterých se bojí i deset dřevorubců se sekyrami. Tedy přestože značně odhalené, neplní jen funkci erotickou, jde z nich pokud možno i strach. Žádný soudobý model krásy, žádná anorexie. Archetypální mladá roba. Velký zadek, ve tváři jiskra, je živá; tak trochu jiná. Věk 135 let, přepočteno na lidské roky 22. Jedna rezavá dlouhovlasá, druhá s hnědými dredy.

Čert: 658 čertovských let je asi 50 lidských. Je to výrazný fotogenický typ, strach už z prvního podívání. Umí se však podívat i velice přátelsky. Je záhadný, nedokážeme odhadnout, co udělá. Představitelem je Róm.

Muzikanti: Typické valašské obličejce, muzikanti. Staří i mladí. Výrazné typy v krojích, k utlumení přebytečného folklóru přikrytých kabáty. Kožeštinové hutné čepice. Housle, basa, píšťalka, housle, přenosný cimbál.

Vozka: Šedesátiletý kočí se svými obyčejnými sáněmi a dvěma tažnými koni.

Kmotra s děckem: Okatá hergotbaba. Také citlivá, trochu žensky hysterická. Kojenec.

Autor: Přítomen pouze hlasem. Měl by být příjemný, neformální, zvědavý.

Pes: Statnější chalupnický mix.

Tomáš Doruška

ROZHOVOR S REŽISÉREM TOMÁŠEM DORUŠKOU

Z čeho jsi vycházel? Proč si se rozhodl natočit ten film?

Karpatská mytologie a živá tradice rožnovského kraje. To jsou věci, ke kterým mám vztah, protože v tom kraji žiju. Narodil jsem se tu a po letech strávených na FAMU v Praze se tady chci zase vrátit.

Je to pohádka z Radhoště a okolí?

Má to takovou "mrazíkovskou" stavbu. Tedy jde o několik pohádek vyprávěných dohromady, ale jinak je to příběh ze současnosti. Čerpal jsem asi z pěti různých knížek valašských pohádek. Největší inspirací pro mě byla kniha Heleny Mičkalové *Co se Karlovjanům stalo aj nestalo*. Oprášili jsme neoposlouchané písničky. Držel jsem se takových věcí, které jsou lidové a stylově čisté - nemají na sobě nános oficiálního folklóru, který byl podporován minulým režimem. Zároveň je dneska folklór třeba i umakart nebo zbytek embéčka za stodolou.

Dobře, ale jaké byly tvoje ambice?

Natočit film pro kina. Biograf, který by svým tématem upoutal univerzálního diváka. Nedělal jsem to jako homevideo pro místní lidi. Na druhé straně jsem ale rád, že když je ze všech českých filmů slyšet pražština, tak že z tohoto ji slyšet nebude.

Rozhodl si se jako autor vstupovat do děje svými otázkami. To je pro takový typ filmu nezvyklé. Nemáš pocit, že filmu chybí žánrová čistota?

Udělal jsem to nejlíp, jak jsem to uměl. Některé věci nešly vyjevit jinak, aniž bych se na ně zpoza kamery zeptal.

Jak si přišel na to obsadit kapelníka Mňagy a Žďorpetra Fialu?

Dá se říct, že scénář je mu šitý přímo na tělo. Je to člověk, který pod těma horama žije a stejně jako filmový hrdina i on nemá potřebu do nich moc chodit. Když se v nich ocitne, je nakonec rád, že je má, protože ví, kolik pro něj znamenají.

Říkáš, že nechceš film prezentovat přes mediální hvězdu Petra Fialu, když ještě navíc ve filmu nehraje hlavní roli. Přesto si však troufne říct, že film na něm stojí a jeho hovory s dědou jsou ve filmu nejvtipnějšími momenty. Překvapil tě Fiala něčím při natáčení?

Hodně pomohl nehercům tím, že udával tempo a rytmus scény. Má totiž zkušenosti z natáčení filmu Petra Zelenky, umí být trpělivý. V duchu svého pověstného cynismu umí okolí povzbudit. Má svůj podíl na tom, že film působí smířlivě.

Kromě Fialy je film plný naturščiků. Jak dlouho si je vybíral a jak si s nimi spokojen?

Neherci dodávají filmu autenticitu. Na druhé straně ale zároveň svým nehraním a vypravováním poskytnou divákovi odstup ve vnímání. Toto naivní herectví doplněné naivní kompozicí obrazu je svět jakoby vystřižený z Chagallova obrazu - to byl i náš záměr.

Nedá se to ale zároveň vysvětlit tak, že je to zároveň neschopnost zvládnout řemeslo či jakési diletanství režiséra?

Kde cítím rezervy? Mám asi ještě málo životních zkušeností, možná, že takovýto druh filmu by se měl točit v pozdějším věku. Nakonec ale jde stejně o to, co film člověku říká a jestli klade otázky.

ptal se Marek Sklář

O FILMU

Děj

Čerpá z tradičních příběhů, mýtů, pověstí a krajových pohádek. Jsou vybírány většinou přímo ze starých pramenů (asi r. 1850) - nejčastěji knihovna Valašského muzea v přírodě - aby byly co nejvíce autentické. Přímé vyprávění dnešních pamětníků bude také ztvárněno. Dnešní ústní podoba lidové historiky je však již téměř vždy unifikovaná *televizní zkušeností*, a tak s ní zacházíme s nedůvěrou.

První sekvence je o křtinách malého chlapce. Poslední část filmu je o staříčkově magickém odchodu ze života. Spojujícím článkem je místo, kde se celý děj odehrává - tím je okolí památné hory Radhošť, obecněji řečeno Valašsko. Tomu by se mělo svým způsobem podřídit i formální zpracování celého projektu.

Žánr

Pohádka pro dospělé. Film magické reality - je založený na neuvěřitelné skutečnosti, kterou nám vypráví někdo přirozený, svojský, neovladatelný, zemitý (užití neherců). Poetický dokument o Hoře a bytostech kolem ní.

Původní záměr byl udělat pěkný film z přírody, tedy v barvách zelenohnědých. S tímto *muzeálním* typem pohledu jsme však postupem času nevystačili. A tak se film kromě leša a chalup přesune taky na pilu, kolem chalupy budou vraky aut a kamera si všimne mechem porostlého vlnitého plechu, neomítnuté tvárnice, patinovaného omšelého umakartu. Jsme přesvědčeni, že to jsou prvky soudobého folklóru. Ve filmu hraje vedle čerta a divoženky (lulkyně) také dnešní dominanta Radhoště - jeho třicetimetrový temně hučící vysílač.

Magické a na první pohled nesmyslné věci a jevy ve skutečnosti pevně stojí na zemi, zapadají vzájemně do sebe a utvářejí tak ve filmu svůj pravdivý svět. Nereálné bytosti a jevy mají být ve filmu se stejnou samozřejmostí jako lidé a jejich výpovědi dokumentárního charakteru (např. stěžování si na velkou vodu, kamenitou zem, málo slunka, neúrodu a na nedobrého).

Žánr vyžadoval neherce. Pokud má být tato krajová pohádka pravdivá, je třeba užít místní nářečí. Nářečí se postupně vytrácí a podivuhodné povídky a příběhy *přeložené* do spisovné češtiny jsou trochu suché. Jako jsme si schopni u cizího jazyka třeba i lépe uvědomit některé souvislosti, tak i nářečí může mít podobnou funkci - zjasňovat.

Pohádka

Čert tu nemá rohy, víla není průhledná. Tyto bytosti z hor a lesů zdánlivě vypadají jako lidé, ale diváci dobře poznají, že nejsou (chováním, úlohou). Princ a princezna nepřichází v úvahu - co by tito aristokrati dělali v chudých horách. Soudobé pohádky často ukazují pomocí rafinovaných počítačových efektů něco, co je lepší neukázat. Tady se to nestane. Nehlubší a dobrý citový zážitek je schopen vyvolat někdo blízký. Rozhodující jsou ve filmu tedy vztahy, propojení lidí navzájem (s bytostmi).

Radhošť

Hora, která podle pověsti pamatuje trojí osídlení. Hora, která je ve Slovanské historii Pojem. Jedno z mála míst v Evropě, kde stojí socha pohanského boha. Zdaleka není nejvyšší

horou české části Karpat, je však patrně nejznámější. Podzemní prostory hory nejen jako skladiště salašníků, také jako vstup do jiného světa.

Místo, kde původně stálo slavné město Riedigost. Ale pro bujarost a prostopášnost jeho obyvatel se naráz propadlo pod zem - do pekla. Ještě dnes je tam velká kotlina a zbyly tam velké kameny. Všechno už je zarostlé hustým lesem, ale lidé o tom ještě občas mluví.

Na druhou stranu je to kopec, který na první pohled není nijak přírodně zajímavý. Ani to není skalnatý štít, jeho potoky nepadají z úžasných výšek, les je nezasvěceným okem skoro obyčejný. A tak je to velká výzva natočit něco o zástupné hoře, zástupném potoku, zkusit zabydlet les - donutit v něm diváka hledat.

Abychom měli možnost pracovat s různými náladami jednoho konkrétního místa, natáčeli jsme ve všech ročních obdobích.

Pohani

Pohanský bůh Radegast je jen jeden z mnoha (d)úkazů, že je zde ještě silná předkřesťanská tradice. Svatojánské ohně na kopcích, slavnosti slunovratu, stavění máje... Ne všechny tyto zvyky jsou podporovány místním muzeem, ne všechno veselí je ve staré tradiční podobě.

Živly

Hora Radhošť je objektivně z *kamene a vody*. Množství srážek je zde největší u nás (z poměrně malé plochy odtéká množství potoků a říček). Radhošť je také rozvodí (Baltské a Černé moře). Časté srážky odplavují zeminu a odhalují kamení. Místní lidé je rok co rok vybírali z pole a nosili na kraj na hromady. Odtud domněnka, že tu snad kamení roste (animace).

Na Čertově mlýně (blízko Radhoště) jsou kamenné mohylky - někdo říká, že horu nanosil na zádech čert, když výměnou za duši stavěl obří mlýn. Jiní myslí, že pod některou mohylkou je poklad. V každém případě je to místo, které něco vyzařuje (otec tam v průběhu filmu donese z doliny uhlák plný kamení).

Kamera

Příznačné by mělo být kolísání mezi barvami modrou a žlutou. Tak jako je Radegast podle bájí pohanský bůh pohostinnosti i války zároveň, tak i tento film kolísá mezi životem, světlem, teplem, sluncem a mezi spánkem, nocí, snem, vodou (studenou) a kamením. Proto je ve scénáři tak striktně rozdělena realita v časném *jaru* - chladné barvy a pohádka připadá na teplý barevný *podzim*.

Velké celky krajiny vypadají většinou jako pohlednice. S jejich užitím jsme opatrní. Určitým odůvodněním může být fakt, že podstatnou část jsme natáčeli pod mrakem, v mlze, za snížené viditelnosti. Atmosféra lépe sedí tématu, v mlze se lépe spojují jinak nesourodé věci.

Barevné filmové médium bylo vybráno po zralé úvaze pro svoji zatím ničím nepřekonanou kvalitu obrazu i možnost výroby triků (animace) přímo v kameře.

Efekty

Stylizace obrazu probíhala hlavně již v kameře - při natáčení. Snímání nestandardní rychlostí, použití animace předmětů v reálu (kamení roste), animace statické scény pomocí dynamické změny světla (plameny z keře u pokladu)

Chagall

Dalším charakteristickým prvkem je perspektivní trik. Inspirováni malovaným světem Marca Chagalla je možné ve filmu lehounce povznést vůz s koňmi. Přidat do kompozice letící láhev slivovice, houslistu na komíně, víly odnaučit zemské přitažlivosti, kobyle namalovat na bok malé hříbě vzhůru nohama či nechat jít někoho popitého kolmo na kopec.

Malíř, aniž to sám tušil, podvědomě vizualizoval starou Valašskou pravdu, "že co není křivé, není Valašské". Rozvlněný horizont, zprohýbané střechy dřevěnic, křivolaké lesní cestičky a kopřivami zarostlé vraky *odloženek* už samy diktují kompozici a linie.

Slivovice

Kolem hory tradiční nápoj. Není třeba připomínat, že právě tento nápoj blahodárně působí na fantazii, je motorem mnoha představ. Je vysvětlením Chagalovy kompozice obrazu (polodokumentární část - dědek zasvěcuje zeti /a autora/ do tajemství účinku fakt jemné slivovice).

Závěr

Film je rozdělen na tři paralelní linie. *Dokumentární*, kdy postavy z filmu nebo někdo v jejich blízkosti vykládají na kameru o uvěřitelných věcech ze života kolem hory. Druhá linie je *realistická* s navzájem propojenými motivy s částí *pohádkovou*, jež je vlastně svět dědkova vyprávění. Ke konci se všechny tyto linie promísí.

Tomáš Doruška

O REŽISÉROVI

■ Tomáš Doruška

Narozen 1977 v Rožnově pod Radhoštěm
Začal natáčet v jedenácti letech na S8 a natočil velkoformát z dávnověku.
V roce 2001 absolvoval Katedru střihu na FAMU
Za měsíc se vydá na cestu do světa.

Filmografie:

Lačo jilo (romský lidový příběh, TD1999)
Autostopem zemí Kiwi (spoluautor Cestománie-Nový Zéland, Febio1999)
Malý Janek (dokument, ČT 2000)
R'utobös - spoluautor - experimentální snímek s několika oceněními

Festivaly, ocenění:

3. místo UNICA Varšava 1997
Cena Českého literárního fondu 1998
Grand Prix Mladá kamera Uničov 1999
2. místo za střih - Festival FAMU
čestné uznání za režii - Festival FAMU